

Nr 63

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om ändrad lydelse av 72 § växellagen m. m.; given Stockholms slott den 16 februari 1962.

Under återopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed jämlikt 87 § regeringsformen föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till

- 1) lag om ändrad lydelse av 72 § växellagen;
- 2) lag om ändrad lydelse av 55 § checklagen;
- 3) lag om ändrad lydelse av 2 § lagen den 30 maj 1930 (nr 173) om beräkning av lagstadgad tid; samt
- 4) lag om ändrad lydelse av 5 § lagen den 27 mars 1936 (nr 81) om skuldebrev.

GUSTAF ADOLF

Herman Kling

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås sådana ändringar i lagstiftningen att lördagarna under månaderna april och maj likställas med bankfridagar.

Förslag
till
Lag
om ändrad lydelse av 72 § växellagen

Härigenom förordnas, att 72 § växellagen¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

72 §.

Inträffar växels — — — — — å söckendag.

Skall åtgärd — — — — — helgdagar medräknas.

Likställda med allmän helgdag enligt denna lag vare lördagar under månaderna <i>juni, juli, augusti och september</i> samt påskafton, midsommarafton och julafton.	Likställda med allmän helgdag enligt denna lag vare lördagar under månaderna <i>april—september</i> samt påskafton, midsommarafton och julafton.

Vid beräkning — — — — — ej medräknad.

Uppskovsdagar äge — — — — — ej rum.

Denna lag träder i kraft den 1 april 1962.

---

¹ Senaste lydelse av 72 §, se SFS 1961:68.

Förslag

tilt

Lag

om ändrad lydelse av 55 § checklagen

Härigenom förordnas, att 55 § checklagen¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

55 §.

Checks uppvisande — — — — — å söckendag.

Då den — — — — — helgdagar medräknas.

Likställda med allmän helgdag enligt denna lag vare lördagar under månaderna *juni, juli, augusti och september* samt påskafton, midsommarafton och julafton.

Likställda med allmän helgdag enligt denna lag vare lördagar under månaderna *april—september* samt påskafton, midsommarafton och julafton.

Denna lag träder i kraft den 1 april 1962.

¹ Senaste lydelse av 55 §, se SFS 1961:69.

Förslag

till

Lag**om ändrad lydelse av 2 § lagen den 30 maj 1930 (nr 173)
om beräkning av lagstadgad tid**

Härigenom förordnas, att 2 § lagen den 30 maj 1930 om beräkning av lagstadgad tid¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

*(Nuvarande lydelse)**(Föreslagen lydelse)***2 §.**

Infaller tid, då enligt lag eller särskild författning åtgärd sist skall företagas, å söndag eller annan allmän helgdag, å lördag under månaderna *juni, juli, augusti och september* eller å påskafton, midsommarafton eller julafton, må åtgärden företagas å nästa söckendag.

Infaller tid, då enligt lag eller särskild författning åtgärd sist skall företagas, å söndag eller annan allmän helgdag, å lördag under månaderna *april—september* eller å påskafton, midsommarafton eller julafton, må åtgärden företagas å nästa söckendag.

Denna lag träder i kraft den 1 april 1962.

---

¹ Senaste lydelse av 2 §, se SFS 1961:70.

Förslag
till
Lag
om ändrad lydelse av 5 § lagen den 27 mars 1936 (nr 81)
om skuldebrev

Härigenom förordnas, att 5 § lagen den 27 mars 1936 om skuldebrev¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

5 §.

Är förfallotid — — — skuldebrevets utfärdande.

Inträffar skuldebrevs förfallotid å söndag eller annan allmän helgdag, vare nästa söckendag ansedd såsom förfallodag. Lag samma vare, där skuldebrev lyder på betalning inom viss tid, vars sista dag är allmän helgdag. Likställda med allmän helgdag vare enligt denna lag lördagar under månaderna *juni, juli, augusti och september* samt påskafton, midsommarafton och julafton.

Inträffar skuldebrevs förfallotid å söndag eller annan allmän helgdag, vare nästa söckendag ansedd såsom förfallodag. Lag samma vare, där skuldebrev lyder på betalning inom viss tid, vars sista dag är allmän helgdag. Likställda med allmän helgdag vare enligt denna lag lördagar under månaderna *april—september* samt påskafton, midsommarafton och julafton.

Denna lag träder i kraft den 1 april 1962.

---

¹ Senaste lydelse av 5 §, se SFS 1961:71

1† *Bihang till riksdagens protokoll 1962. 1 saml. Nr 63*

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 9 februari 1962.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden NILSSON, STRÄNG, ANDERSSON, LINDSTRÖM, LANGE, LINDHOLM, KLING, SKOGLUND, EDENMAN, JOHANSSON, AF GEIJERSTAM, HERMANSSON, HOLMQVIST.

Chefen för justitiedepartementet, statsrådet Kling, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter fråga om *likställande av lördagarna under april och maj med bankfridagar* samt anför därvid följande.

År 1961 företogs sådana ändringar i lagstiftningen, att lördagarna under månaderna juni—september jämställdes med bankfridagar. Inom justitiedepartementet har upprättats en den 11 januari 1962 dagtecknad promemoria (stencilerad), vari föreslås, att med bankfridagar skall likställas även lördagarna under april och maj.

Över promemorian har, efter remiss, yttranden avgivits av hovrätten över Skåne och Blekinge, hovrätten för Nedre Norrland, kommerskollegium — som överlämnat yttranden från fyra handelskammare — generalpoststyrelsen, bank- och fondinspektionen, sparbanksinspektionen, överståthållarämbetet, länsstyrelserna i Stockholms, Kristianstads, Älvsborgs, Värmlands, Gävleborgs och Västernorrlands län, Fullmäktige i riksbanken, Svenska bankföreningen, Svenska bankmannaförbundet, Svenska sparbanksföreningen, Sveriges jordbrukskassaförbund, Föreningen Sveriges häradshövdingar, Föreningen Sveriges stadsdomare, Sveriges advokatsamfund, Landsorganisationen i Sverige, Tjänstemännens centralorganisation, Sveriges akademikers centralorganisation, Statstjänstemännens riksförbund samt Riksförbundet Landsbygdens folk. I ärendet har jämväl inkommit en skrivelse från rådhusrätten i Södertälje. Svenska arbetsgivareföreningen, som beretts tillfälle att avge yttrande, har förklarat sig avstå därifrån.

Jag anhåller nu att få upptaga det i promemorian framlagda förslaget till behandling.

Gällande bestämmelser

Inträffar växels förfallodag på söndag eller annan allmän helgdag, får enligt 72 § *växellagen* betalning för växeln ej krävas förrän nästa söckendag. Alla andra åtgärder med avseende å växel, såsom uppvisande till godkännande och upptagande av protest, får likaledes vidtagas endast på söcken-

dag. Om sådan åtgärd skall vara vidtagen inom viss tid, vars sista dag är allmän helgdag, utsträcker tiden för åtgärdens vidtagande att omfatta jämväl påföljande söckendag. Vid tids beräkning skall mellanliggande helgdagar medräknas. Vidare föreskrives i nämnda lagrum att lördagar under månaderna juni, juli, augusti och september samt påskaften, midsommarafton och julafton är likställda med allmän helgdag enligt växellagen.

I 55 § *checklagen* föreskrives att uppvisande av check till betalning samt upptagande av protest får äga rum endast på söckendag. Då den sista dagen av stadgad tid för vidtagande av åtgärd beträffande check, särskilt dennas uppvisande till betalning eller verkställande av protest eller därmed likställt bestyrkande, är söndag eller annan allmän helgdag, utsträcker tiden att omfatta jämväl påföljande söckendag. Vid tids beräkning medräknas mellanliggande helgdagar. Även enligt *checklagen* är lördagarna under juni, juli, augusti och september samt påskaften, midsommarafton och julafton jämställda med allmän helgdag.

De svenska växel- och checklagarna har utfärdats efter ratificering av mellanfolkliga konventioner, innefattande förpliktelse för signatärmakterna att införa gemensamma lagar angående växel och check. De kontraherande staterna äger emellertid i vissa fall göra avvikelser från konventionernas lagtext. Enligt bilaga II art. 18 till konventionen om gemensam växellag kan envar av de fördragsslutande staterna föreskriva, att i fråga om växels uppvisande till godkännande eller betalning och andra åtgärder med avseende å växel vissa söckendagar skall likställas med helgdagar, och i bilaga II art. 27 till konventionen om gemensam checklag har motsvarande befogenhet tillförsäkrats de fördragsslutande staterna i fråga om checks uppvisande till betalning och andra åtgärder med avseende å check. Det kan också nämnas, att enligt art. 22 i bilaga II till växellagskonventionen envar av de fördragsslutande parterna har rätt att i undantagsfall meddela bestämmelser av allmän art, innebärande förlängning av såväl tiden för åtgärder till bevarande av återgångskrav som förfallotider; enligt art. 28 i bilaga II till checklagskonventionen har parterna likaledes rätt att i undantagsfall meddela bestämmelser av allmän art, vilka innebär förlängning av såväl betalningstiden som tiden för åtgärder till bevarande av återgångskrav.

I 2 § *lagen den 30 maj 1930 om beräkning av lagstadgad tid* stadgas att om tid, då enligt lag eller särskild författning åtgärd sist skall företagas, infaller på söndag eller annan helgdag, på lördag under juni, juli, augusti och september eller på påskaften, midsommarafton eller julafton, åtgärden får företagas nästa söckendag.

Om skuldebrevs förfallodag inträffar på söndag eller annan allmän helgdag, skall enligt 5 § andra stycket *lagen den 27 mars 1936 om skuldebrev* nästa söckendag anses som förfallodag. Detsamma gäller då skuldebrev lyder på betalning inom viss tid, vars sista dag är allmän helgdag. Vidare stadgas i lagrummet att lördagar under juni, juli, augusti och september ävensom påskaften, midsommarafton och julafton är likställda med allmän helgdag enligt skuldebrevslagen.

Historik

Beträffande den historiska bakgrunden till de angivna bestämmelserna i växel-, check- och skuldebrevslagarna samt lagen om beräkning av lagstadgad tid hänvisas till prop. 1961: 46 s. 7—11, där redogörelse lämnats för utvecklingen på ifrågavarande lagstiftningsområde fram till och med 1960 års riksdag. Om frågans behandling därefter må följande framhållas.

På hemställan av nämnda riksdag upprättades inom justitiedepartementet en den 31 augusti 1960 dagtecknad promemoria med förslag om vissa sommarlördagars likställande med bankfridagar. I promemorian anfördes bl. a. att — för att sommarlördagar i enlighet med riksdagens framställning skulle kunna likställas med bankfridagar — ändringar krävdes i lagstiftningen om växlar, checker, skuldebrev och beräkning av lagstadgad tid. De erforderliga ändringarna kunde enligt promemorian lämpligen verkställas på motsvarande sätt som då bestämmelser om de dittillsvarande bankfridagarna infördes i nämnda lagstiftning. Detta innebar, att i 72 § växellagen, 55 § checklagen, 5 § skuldebrevslagen och 2 § lagen om beräkning av lagstadgad tid skulle intagas stadganden av innehåll att lördagarna under månaderna juni, juli och augusti — i likhet med vad redan gällde beträffande påskafton, midsommarafton och julafton — likställdes med allmän helgdag enligt de angivna lagarna. Det påpekades vidare i promemorian, att den i 2 § lagen om beräkning av lagstadgad tid upptagna regeln angående påskafton, midsommarafton och julafton enligt lagrummets dåvarande lydelse icke skulle gälla, om åtgärden i fråga skulle företagas senast på viss rättegångsdag eller inskrivningsdag och denna inföll på någon av de nämnda helgdagsaftnarna. I promemorian föreslogs, att detta undantag, som efter genomförda reformer i fråga om underrätternas sammanträdesordning och behandlingen av inskrivningsärenden förlorat sin praktiska betydelse, skulle utmönstras ur lagrummet.

Vid den efterföljande remissbehandlingen tillstyrktes det i departementspromemorian upptagna förslaget i princip eller lämnades utan erinran i flertalet yttranden. I proposition (nr 46) till 1961 års riksdag framlades härefter, sedan lagrådets utlåtande inhämtats i ärendet, förslag till ändringar i 72 § växellagen, 55 § checklagen och 5 § skuldebrevslagen. Ändringarna innebar, att med allmän helgdag enligt dessa lagar skulle likställas — förutom påskafton, midsommarafton och julafton — jämväl lördagar under månaderna juni, juli, augusti och september. Vidare förordades sådan ändring i 2 § lagen om beräkning av lagstadgad tid, att vad däri föreskrevs om fatalietids infallande på söndag eller annan allmän helgdag eller på påskafton, midsommarafton eller julafton skulle gälla även nyssnämnda sommarlördagar; därjämte föreslogs att undantagsbestämmelsen i sistnämnda lagrum om åtgärds företagande senast på viss rättegångsdag eller inskrivningsdag skulle utgå.

När det år 1961 framlagda förslaget remitterades till lagrådet, anförde jag följande angående behovet av den föreslagna lagstiftningen:

Under de senaste åren har ett allt större antal arbetstagare erhållit fria lördagar under sommarmånaderna. Denna utveckling har i hög grad främjats av den nu genomförda arbetstidsförkortningen, vilken i mycket stor utsträckning utlagdes i form av fria lördagar. De gällande lagreglerna beträffande fatalietider har emellertid till följd, att de som har förmånen av fria lördagar ej alltid kan utnyttja dessa för vila och rekreation. Denna olägenhet skulle undanröjas, om sommarlördagarna likställes med de s. k. bankfridagarna. En sådan reform skulle emellertid få betydelse även för vissa arbetstagargrupper, som ännu ej erhållit förmånen av fria sommarlördagar. Förvaltningsmyndigheter och domstolar har hittills ej haft formell möjlighet att helt nedlägga verksamheten under sommarlördagarna. För att i största möjliga utsträckning bereda personalen ledighet under dessa lördagar har man på många håll tillämpat ett jourssystem, varigenom verksamheten kunnat upprätthållas med ett minimum av arbetskraft. Denna service synes emellertid ha föga utnyttjats av allmänheten. På arbetsplatser med ett fåtal anställda innebär jourtjänsten å andra sidan en ej obetydlig belastning för personalen. En annan betydelsefull grupp, som i förevarande sammanhang tilldrar sig intresse, är bankpersonalen. Jämväl för banker och andra kreditinrättningar utgör de nu gällande lagreglerna ett absolut hinder mot att stänga kontoren under lördagarna.

Det förslag om sommarlördagarnas likställande med bankfridagarna som nu — med anledning av initiativ från riksdagen — framlagts har i det stora hela vunnit gillande vid remissbehandlingen. De invändningar som från några håll framförts hänför sig främst till den försämrade service för näringsliv och allmänhet — särskilt jordbruksbefolkningen — som en stängning av bankerna under sommarlördagarna skulle föra med sig. Innebörden av förslaget är emellertid icke, att bankerna skall hållas stängda under sommarlördagarna utan endast att möjlighet därtill öppnas. Frågan om och i vad mån denna möjlighet skall utnyttjas får lösas vid förhandlingar mellan arbetsmarknadens och det övriga näringslivets parter, varvid jämväl behovet av service åt allmänheten torde komma i betraktande. En direkt följd av förslaget är däremot, såsom påpekats vid remissbehandlingen, att ränteförlust kan uppkomma för kreditgivare i fall då sista dagen för betalning är en sommarlördag. Denna konsekvens synes dock icke utgöra något skäl mot genomförandet av den föreslagna lagstiftningen, vilken otvivelaktigt skulle bli av stort värde för stora befolkningsgrupper i vårt land.

Efter att ha konstaterat att de mellanfolkliga konventioner på växel- och checklagstiftningens område, till vilka Sverige anslutit sig, ej lade hinder i vägen för den föreslagna reformen fortsatte jag:

I några yttranden har ifrågasatts, om man inte med hänsyn till den utveckling, som inom näringslivet skett mot en femdagars arbetsvecka, borde överväga att utsträcka de bankfria lördagarna att avse hela året. En inom Svenska arbetsgivareföreningen verkställd approximativ undersökning visar emellertid, att under år 1959 endast cirka en procent av de inom föreningens verksamhetsområde anställda haft fullt genomförd femdagarsvecka. Även om det kan antagas, att utvecklingen också här i landet så småningom kommer att leda till arbetsfria lördagar under hela året, anser jag det ej påkallat att f. n. genomföra en lagstiftning, varigenom årets samtliga lördagar anses som bankfridagar.

Jag vill alltså tillstyrka genomförande av en lagstiftning, varigenom sommarlördagarna likställes med bankfridagar. Vad angår frågan vilken del av den varma årstiden som bör omfattas av lagstiftningen har i promemorian

föreslagits månaderna juni, juli och augusti. Gentemot detta förslag kan anföras att, enligt vad som framgår av den förut nämnda, av Svenska arbetsgivareföreningen verkställda undersökningen, de arbetsfria lördagarna i viss utsträckning förläggas ej blott till juni, juli och augusti utan även till maj och september. Detta bekräftas även av en utredning, som verkställts inom landsorganisationen. I det väsentliga är dock lördagsledigheterna förlagda till juni, juli och augusti. Att under lagstiftningen inbegripa maj månad synes ej påkallat. Däremot vill jag med hänsyn särskilt till att inom statsförvaltningen sommararbetstid i stor utsträckning tillämpas under juli—september förorda, att lagstiftningen får omfatta också september månad.

Jag påpekade vidare, att ett genomförande av den förordade lagstiftningen kunde komma att påverka t. ex. den tidsfrist, som enligt 24 kap. 12 § rättegångsbalken gällde för avlåtande av häkningsframställning. Enligt min mening gjorde likväl det läge, som uppstått genom den ifrågasatta ändringen av lagen om beräkning av lagstadgad tid, icke påkallat att vidtaga någon jämkning av stadgandet om nämnda tidsfrist. Slutligen yttrade jag:

Den i 2 § lagen om beräkning av lagstadgad tid upptagna regeln angående påskafton, midsommarafton och julafton skall enligt lagrummets nuvarande lydelse icke gälla, om åtgärden i fråga skall företagas senast å viss rättegångsdag eller inskrivningsdag och denna infaller å någon av de nämnda helgdagsaftnarna. Som i departementspromemorian förordats torde denna bestämmelse såsom numera praktiskt betydelselös kunna utgå ur stadgandet.

Föreningen Sveriges häradshövdingar har framfört önskemål om att sådan ändring vidtages i 1 kap. 15 § rättegångsbalken, att uppehåll även i mindre vidlyftiga rättegångar kan göras under sommarlördagar och helgdagsaftnar. Något större praktiskt behov av en sådan bestämmelse synes dock icke föreligga, då de fria lördagarna till stor del infaller under domstolarnas ferier. I allmänhet torde det även utan den ifrågasatta lagändringen kunna undvikas, att rätten håller session å sommarlördagar.

På första lagutskottets hemställan (utl. nr 19) biföll riksdagen den framlagda propositionen, varigenom de berörda lagrummen i växel-, check- och skuldebrevslagarna samt lagen om beräkning av lagstadgad tid fick sin nuvarande lydelse.

Behovet av lagstiftning varigenom jämväl lördagarna i april och maj likställas med bankfridagar

I årets statsverksproposition (Bil. 2 s. 7—10) har chefen för civildepartementet anmält fråga om sommartidstjänstgöringen i statsförvaltningen och därvid anfört i huvudsak följande.

Från vissa statliga myndigheter har inkommit framställningar om att den arbetstidsinskränkning av högst 9 timmar i veckan, som nu kan medges under högst tre månader av tiden juni—september, i stället skall få fördelas på sex månader och förläggas så, att lördagarna blir helt tjänstefria. Önskemål om undanröjande av förefintliga hinder mot en sådan omfördelning och förläggning av den nuvarande totala arbetstidsinskränkning under sommarmånaderna framfördes även av statstjänstemännens huvudorganisationer vid de förhandlingar om vissa lönegradsändringar m. m., som under vå-

ren 1961 ägde rum mellan civildepartementet och organisationerna. Det förutsattes i samband med förhandlingarnas avslutande, att frågan om sommartidstjänstgöringen inom statsförvaltningen skulle närmare övervägas inom civildepartementet.

Vid de överväganden som med anledning därav gjorts i civildepartementet, har kunnat konstateras att inom den privata sektorn av arbetsmarknaden — framför allt inom Stockholmsområdet — fria lördagar åtminstone under sommarhalvåret i stor utsträckning tillämpas för personalgrupper motsvarande dem, som inom statsförvaltningen har möjlighet till arbetstidsförkortning under sommarmånaderna. Även vissa kommunala arbetsgivare, bl. a. Stockholms stad, har under senare år övergått till att förlägga arbetstiden så, att samtliga lördagar under sommarhalvåret blir tjänstefria.

En anpassning av förläggningen av arbetstiden för här avsedd personal i statlig tjänst till vad som gäller för motsvarande personal på arbetsmarknaden i övrigt bör eftersträvas, icke minst från rekryteringssynpunkt. Om riksdagen icke har något att erinra häremot, bör det ankomma på Kungl. Maj:t att vidtaga erforderliga åtgärder för att en sådan anpassning skall kunna ske.

Med hänsyn till den utveckling mot fria lördagar under sommarhalvåret, som ägt rum på den privata arbetsmarknaden, är en omprövning av sommararbetstidsbestämmelserna nu motiverad. Efter övervägande av de olika faktorer, som härvidlag gör sig gällande, och efter överläggningar med de statsanställdas huvudorganisationer har chefen för civildepartementet funnit, att nuvarande sommararbetstidsbestämmelser bör ändras och utformas så, att myndighet, vid vilken sommararbetstid hittills fått tillämpas, får medge att arbetstiden under månaderna april—september inskränkes med högst 4 1/2 timmar i veckan samt att arbetstiden under denna tid i första hand förlägges så, att lördagarna blir tjänstefria. Avvikelser från en på dylikt sätt förlagd sommararbetstid kan visa sig bli nödvändiga inom vissa speciella arbetsområden. Den föreslagna ordningen innebär bl. a., att i gällande arbetsstidsbestämmelser intagen föreskrift om viss kortaste arbetstid för arbetsdag icke skall gälla under tid, då myndigheten tillämpar sommartid.

Chefen för civildepartementet anför härefter i statsverkspropositionen bl. a. följande:

Omfördelas nuvarande arbetstidsinskränkning på sex i stället för på tre månader och utnyttjas densamma så, att personalen erhåller fria lördagar, kan vissa problem uppkomma hos myndighet, som enligt av Kungl. Maj:t meddelade bestämmelser skall hålla mottagningsexpedition öppen visst antal timmar varje arbetsdag. Den tidigare nämnda ändringen i lagen den 30 maj 1930 (nr 173) om beräkning av lagstadgad tid innebär, att under månaderna juni—september infallande lördagar vid tillämpning av lagen likställas med sön- och helgdagar. Något behov av att under sådant förhållande hålla expeditioner öppna på dessa lördagar för mottagande av handlingar, vid vilkas ingivande viss förfallotid skall iakttagas, finnes inte. Tillämpar myndighet fria lördagar under april och maj månader, skulle det däremot kunna bli aktuellt med jourtjänstgöring å lördagar under dessa månader för personal å myndighetens mottagningsexpedition. Chefen för

justitiedepartementet avser emellertid att senare under riksdagen framlägga förslag till lag angående ändring i nyssnämnda lag, varigenom även lördagar, som infaller under april och maj, skulle komma att vid beräkning av lagstadgad tid likställas med sön- och helgdagar. Därest en sådan lagändring sker, torde mottagningsexpeditionerna kunna hållas stängda på lördagar under hela den tid, då myndigheten tillämpar sommartid.

Departementspromemorian den 11 januari 1962

I promemorian — vari redogöres för 1961 års reform på förevarande område och för behandlingen i årets statsverksproposition av frågan om sommartidstjänstgöringen i statsförvaltningen — föreslås att den genom nämnda reform fastställda perioden, varunder lördagar skall vara likställda med bankfridagar, utsträcker till att avse hela sommarhalvåret, d. v. s. tiden från och med april till och med september. För en sådan utvidgning åberopas skäl av samma art som de, vilka låg till grund för den tidigare lagstiftningen.

Erforderliga lagändringar i enlighet med vad sålunda förordats anses kunna ske genom att månaderna april och maj fogas till de i 72 § växellagen, 55 § checklagen, 5 § skuldebrevslagen och 2 § lagen om beräkning av lagstadgad tid angivna månader, under vilka lördagar skall vara likställda med allmän helgdag. De mellanfolkliga konventioner rörande växel- och checklagstiftningen, till vilka Sverige anslutit sig, förklaras icke utgöra hinder för de föreslagna lagändringarna.

Under förarbetena till 1961 års lagstiftning — varigenom principen om sommarlördagars likställande med bankfridagar infördes i vårt land — påpekades bl. a. att ränteförlust kunde uppkomma för kreditgivare i fall då sista dagen för betalning var en sommarlördag. Vidare anmärktes, att reformen kunde påverka t. ex. den tidsfrist, som enligt 24 kap. 12 § rättegångsbalken gäller för avlåtande av häktningsframställning. Enligt promemorian synes vad i angivna hänseenden uttalades i 1961 års proposition vara tillämpligt även vid genomförande av de nu förordade lagändringarna.

Genom det i promemorian framlagda förslaget uppkommer i viss mån ett annat läge med avseende å det i samband med 1961 års reform framförda önskemålet om sådan ändring i 1 kap. 15 § rättegångsbalken, att uppehåll även i mindre vidlyftiga rättegångar skall kunna göras under sommarlördagar och helgdagsaftnar. I 1961 års proposition uttalades, att något praktiskt behov av en sådan bestämmelse icke förelåg, eftersom de fria lördagarna till stor del inföll under domstolarnas ferier. Tillkommer nu månaderna april och maj, gäller denna motivering icke längre i samma grad. Emellertid anfördes ytterligare i nämnda proposition att det jämväl utan den ifrågasatta lagändringen i allmänhet torde kunna undvikas, att rätten höll session på sommarlördagar. Denna ståndpunkt förtjänar enligt promemorian beaktande även nu, och någon ändring av ifrågavarande bestämmelse anses därför icke vara påkallad i anslutning till förevarande lagstiftning.

I promemorian förordas att den föreslagna lagstiftningen träder i kraft den 1 april 1962. Utvidgningen med månaderna april och maj innebär, att jäm-

ningar kan på administrativ väg göras i nu gällande föreskrifter om mot-tagnings- och expeditionstid vid domstolar och förvaltningsmyndigheter. Vid sådana jämkningar torde böra beaktas, att allmänhetens berättigade krav på service icke åsidosättes.

Slutligen framhålles i promemorian att även i andra hänseenden ett antagande av de framlagda lagförslagen synes böra medföra författningsändringar i administrativ ordning. Här avses kungörelsen den 10 juli 1947 om tingsordningar m. m., enligt vars nuvarande lydelse en av landets häradsrätter skall hålla ting med tremansnämnd bl. a. sista lördagen i april, och kungörelsen den 18 november 1932 angående inskrivningsdomare och inskrivningsdagar. Enligt 4 § i sistnämnda kungörelse skall inskrivningsdag i vissa norrlandsdomsagor hållas på fredagar eller, om helgdag inträffar på sådan dag, nästa söckendag därefter; lika med helgdag anses påskafton, midsommarafton och julafton. Jämkning i detta stadgande kan vara motiverad för det fall att den 1 maj infaller på en fredag. I överensstämmelse med lagen den 8 april 1938 om den 1 majs likställande i vissa hänseenden med allmän helgdag skall inskrivningsdagen då flyttas till lördagen den 2 maj. Det kan enligt promemorian vara skäl att — liksom skett beträffande påskafton, midsommarafton och julafton — i kungörelsen föreskriva, att sådan lördag skall jämföras med helgdag.

Remissyttrandena

Det i departementspromemorian framlagda förslaget till lagändringar har tillstyrkts eller lämnats utan erinran i så gott som samtliga yttranden.

Enligt *länsstyrelsen i Stockholms län* synes de år 1961 införda lagreglerna, innebärande att lördagarna under juni—september skall vara likställda med bankfridagar, icke ha medfört några olägenheter vare sig för arbetet inom länsstyrelsen eller för den rättssökande allmänheten. Då man inom såväl det kommunala som det enskilda arbetsområdet numera i stor omfattning tillämpar tjänstefria lördagar under hela sommarhalvåret, synes starka skäl tala för ett genomförande av de föreslagna lagändringarna. Med hänsyn till att ett stort antal privatföretag torde ha stängt lördagarna hela året om, finner länsstyrelsen förslagets genomförande jämväl vara ägnat att minska de avsevärda svårigheter för nyrekrytering av personal, som allmänt föreligger vid de statliga myndigheterna. Länsstyrelsen tillstyrker såväl det framlagda förslaget som den föreslagna tidpunkten för detsammes ikraftträdande.

Då principen om lördagars jämföras med bankfridagar godtagits för sommarmånaderna juni—september, anser *Stockholms handelskammare*, att några särskilda skäl icke kan anföras mot att samma ordning får gälla även lördagar i april och maj. *Sveriges advokatsamfund* ansluter sig till den uppfattning, som kommit till uttryck i promemorian, och tillstyrker lagförslagen. *Statstjänstemännens riksförbund* upplyser, att förbundet vid de tidigare omnämnda överläggningarna med civildepartementet förklarade, att förbundet icke ville motsätta sig bifall till den ifrågasatta ändringen av som-

mararbetstidens förläggning. En förutsättning härför ansåg emellertid förbundet vara, att de förslag framlades om ändring i lagen om lagstadgad tid m. m., vilka nu föreligger i den remitterade promemorian.

Ett par remissinstanser ansluter sig icke helt förbehållslöst till förslaget. Sålunda har *länsstyrelsen i Västernorrlands län* visserligen i och för sig icke något att erinra mot de föreslagna ändringarna. Det ifrågasättes emellertid, om tillräckliga skäl har visats för att så snart efter 1961 års reform på nytt ändra lagreglerna på detta område. Även enligt *handelskammaren i Göteborg* kan det från allmänna synpunkter med visst fog sättas i fråga, om det är lämpligt att redan nu, då endast ett halvt år förflutit sedan den senaste ändringen på bankfridagarnas område genomfördes, göra en ny förändring. Vissa skäl kan utan tvivel anföras för ett dröjsmål med reformen, till dess en något mera omfattande erfarenhet vunnits av effekten av de senaste ändringarna. Handelskammaren har emellertid för sin del icke något att erinra mot att det nu framlagda förslaget genomföres.

I en del yttranden beröres frågan om den föreslagna lagstiftningens inverkan på betjäningen av allmänheten. För *handelskammaren i Gefle* är det angeläget betona att, om de föreslagna bankfridagarna kommer att tagas till intäkt för att viss service — särskilt statlig sådan — kommer att inställas på lördagarna, detta kan medföra olägenheter för vissa delar av näringslivet. Sålunda är i Norrland efter vinteruppehållet i seglationen månaderna april och maj präglade av en intensiv livaktighet. Det ligger därför i det norrländska näringslivets intresse, att arbetsbetingelserna icke ytterligare försvåras genom en försämring eller fördyring av den allmänna service, som lämnas i hamnarna av posten och tullverket m. fl. Också *Skånes handelskammare* framhåller, att av lagstiftningen icke utan vidare bör följa, att myndigheternas expeditioner hålles stängda under nu ifrågavarande lördagar. Det skulle t. ex. vara till stor skada för sjöfarten, om möjligheterna till tullbehandling skulle inskränkas under lördagarna. *Riksförbundet Landsbygdens folk* anför, att i den mån ett genomförande av det framlagda förslaget medför, att banker och vissa myndigheter kommer att hålla stängt under flera lördagar än för närvarande, detta givetvis innebär en försämrad service för allmänheten. Icke minst gäller detta jordbruksbefolkningen, som med hänsyn till avstånd från tätort med serviceorgan måste samordna sina besök samt välja en dag som ur jordbruksdriftens synpunkt är minst olämplig. Ofta har därvid lördagarna visat sig lämpade för dylika besök. Riksförbundet har i och för sig intet att erinra mot den föreslagna lagändringen men förutsätter, att arbetsmarknadens parter på berörda områden vid förhandlingar om arbetstidens förläggning tar hänsyn till allmänhetens behov av service. Liknande synpunkter anföres av *Sveriges jordbrukskassaförbund*, som särskilt fäster uppmärksamheten vid såväl jordbruksbefolkningens som andra befolkningsgruppers behov av bankservice på lördagar.

Kravet på service från bankernas sida behandlas också av *handelskammaren i Göteborg*, som framhåller att en utvidgning av de nuvarande bankfridagarna till att omfatta jämväl lördagarna under april och maj givetvis

icke innebär, att banker och därmed jämförbara institutioner kan helt stänga sina expeditioner under dessa lördagar. Frågan om ett öppethållande och omfattningen därav måste bedömas ur såväl näringslivets som allmänhetens intressen. Handelskammaren har den uppfattningen, att även om de redan nu som bankfridagar fastställda sommarlördagarna och de som bankfridagar föreslagna lördagarna under april och maj kan medge en avsevärd inskränkning av bankernas rörelse under dessa dagar, bankerna dock kommer att genom någon form av jourtjänst bli nödsakade att för vissa transaktioner hålla sina expeditioner öppna. Hur detta spörsmål regleras måste emellertid bli en fråga mellan arbetsgivarna och de anställda. Genom att perioden för bankfridagarna under sommaren utvidgas till att omfatta även lördagarna under april och maj, kan en reglering av denna jourtjänst dock underlättas, särskilt för de mindre arbetsenheterna med liten personal. *Svenska sparbanksföreningen* uppger, att den icke har något att erinra mot de i promemorian föreslagna ändringarna. Föreningen understryker dock, att den med detta uttalande icke har tagit ställning till spörsmålet, huruvida för sparbankernas del lördagsstängning utöver vad som hittills tillämpats kommer att genomföras eller ej.

Flera remissorgan har — ehuru de ställt sig positiva även till den föreslagna utvidgningen med månaderna april och maj — förordat eller ifrågasatt en lagstiftning, varigenom årets samtliga lördagar blir bankfria. Sålunda yttrar *Föreningen Sveriges stadsdomare* genom sin styrelse följande:

Såsom tidigare nämnts förekommer inom åtskilliga områden av arbetsmarknadens privata sektor redan nu arbetsfrihet under lördagarna året runt. Det saknas anledning att utgå från annat än att den offentliga sektorn inom en ganska näralliggande framtid nödgas genomföra samma system. Redan det förhållandet att man i år måste föreslå ändringar i den under fjolåret genomförda lagstiftningen torde väl visa att utvecklingen härvidlag går snabbt. Även om de fria lördagarna under det närmaste året endast komma att omfatta sommarhalvåret så torde några allvarligare olägenheter icke uppkomma därigenom att den föreslagna lagstiftningen tillåtes att omfatta årets samtliga lördagar. Tvärtom skulle de innebära vissa fördelar. Styrelsen vill i detta sammanhang fästa uppmärksamheten på det förhållandet att i ett icke ringa antal städer, måhända de flesta, arbetstiden för städernas samtliga myndigheter på lördagarna slutar klockan 12.00. På vissa håll har man emellertid icke ansett sig kunna genomföra detta beträffande notarius publicus och dennes expedition. Bankerna, som i regel stänga klockan 13.00, ha förmenat sig ha berättigade anspråk på att kunna inlämna växlar för protest någon halvtimme efter bankens stängning. Om alla lördagar gjordes till bankfria dagar — utan att fördenskull vara fria lördagar — skulle detta spörsmål, som på sina håll väckt irritation, kunna bringas ur världen.

Även *bank- och fondinspektionen* finner det vara mest konsekvent, att man nu tar steget fullt ut och helt avstår från att genom lagstiftning om fataliteter tvinga bankerna att hålla öppet under lördagarna någon del av året. Enligt inspektionens mening kan det icke gärna göras gällande att ett öppet-hållande skulle vara så mycket mera angeläget vinterhalvåret än sommarhalvåret, att man i lagstiftningsväg skulle behöva göra någon åtskillnad.

Det må sedan ankomma på arbetsmarknadens parter att efter förhandlingar bestämma i vad mån berörda personalgrupper lämpligen kan beredas förmanen av fria lördagar. *Sveriges akademikers centralorganisation* framhåller, att tjänstemännens organisationer medvetet strävar efter att snarast möjligt få önskemålet om fem dagars arbetsvecka förverkligat. Utvecklingen på arbetsmarknaden har hittills lett till att stora personalgrupper avtalsvägen har fått arbetsfria lördagar under hela året. Denna utveckling torde snart slå igenom på hela arbetsmarknaden. Centralorganisationen föreslår att man redan nu går så långt, att årets samtliga lördagar blir jämställda med bankfridagar. Detta skulle undanröja de formella hindren för utvecklingen mot arbetsfria lördagar hela året inom statstjänstemannaområdet.

Tanken att låta lagstiftningen omfatta hela året återfinnes också i yttrandena från *Tjänstemännens centralorganisation*, *Landsorganisationen i Sverige*, *länsstyrelsen i Älvsborgs län*, *sparbanksinspektionen* och *Svenska bankmannaförbundet*. Sitt nämnda remissinstans säger bl. a., att utvecklingen i fråga om lediga lördagar på arbetsmarknaden i stort har avancerat så långt, att huvudargumentet för lördagens likställande med bankfridagar — att icke lagstiftningen om fataliteter skall medföra hinder för arbetsfagare med fria lördagar att utnyttja dessa för vila och rekreation — redan i dagens läge får anses gälla även lördagarna under vinterhalvåret; i vart fall kan konstateras att så inom mycket snar framtid kommer att bli fallet.

Föreningen Sveriges häradshövdingar tar ånyo upp den i promemorian behandlade frågan om ändring av 1 kap. 15 § rättegångsbalken. Föreningen erinrar om att den i sitt remissyttrande i samband med förra årets lagstiftning om bankfridagar framhållit, att stadgandet kunde medföra att sammanträde måste hållas även på sommarlördag. Därför hemställde föreningen, att möjlighet skapades att i stället fortsätta sammanträdet nästa helgfria dag. Att införa ovillkorlig skyldighet därtill kunde enligt föreningens mening vara opraktiskt, t. ex. för den händelse parter eller andra är avlägset boende eller förhandlingen på lördagen beräknas bli kortvarig. I sammanhanget borde även — fortsatte föreningen — övervägas sådana ändringar i rättegångsbalken, att tingssammanträde eller annan domstolsförhandling aldrig behövde hållas på lördag. Skälen för genomförandet av vad föreningen vid förra remissbehandlingen sålunda föreslagit har genom det föreliggande förslaget fått ökad tyngd. Ändringen synes därför föreningen böra komma till stånd. Eventuellt kan syftet nås genom sådan ändring av lagrummets lydelse, att förutsättningen för »avbrott i handläggningen», nämligen att målet beräknas taga i anspråk mera än två dagar, utgår. *Föreningen Sveriges stadsdomare* ställer sig tveksam till hållbarheten i vad i förra årets proposition anfördes därom, att det även utan lagändring i allmänhet torde kunna undvikas att rätten höll session på sommarlördagar. Enligt föreningen är det önskvärt, att frågan blir föremål för omprövning.

Det må tilläggas att flera yttranden berör det genom den föreslagna lagstiftningen uppkommande behovet av en översyn utav instruktioner, stadgar och arbetsordningar för domstolar och myndigheter.

Departementschefen

Under senare år har arbetstiden för anställda i allt större utsträckning förlagts så, att lördagarna under sommarmånaderna blivit helt tjänstefria. Som en följd av denna utveckling och med beaktande av den i allmänhet tillämpade sommararbetstiden företogs genom lagstiftning förra året sådana ändringar i växel-, check- och skuldebrevslagarna samt lagen om beräkning av lagstadgad tid, att lördagarna under månaderna juni—september blev likställda med bankfridagar. Lagstiftningen medförde att de arbetstagare, som åtnjöt lediga lördagar under nämnda tid, genom att i förekommande fall slippa olägenheten av utlöpande fatalietider bättre kunde utnyttja denna ledighet till vila och rekreation. Vidare öppnades möjlighet för domstolar, förvaltningsmyndigheter och banker att hålla sina expeditioner och kontor stängda under de ifrågavarande lördagarna. Härigenom skapades förutsättningar för ytterligare grupper av arbetstagare att komma i åtnjutande av fria sommarlördagar.

I statsverkspropositionen till innevarande års riksdag framhåller chefen för civildepartementet att, enligt vad som kunnat konstateras, inom den privata sektorn av arbetsmarknaden i stor utsträckning tillämpas fria lördagar åtminstone under sommarhalvåret för personalgrupper motsvarande dem, som inom statsförvaltningen har möjlighet till arbetstidsförkortning under sommarmånaderna; även på det kommunala fältet har man på många håll förlagt tjänstetiden så, att alla lördagar under sommarhalvåret blir arbetsfria. Enligt chefen för civildepartementet bör man söka anpassa förläggningen av arbetstiden för nyssnämnda personal i statlig tjänst till vad som gäller för motsvarande personal på arbetsmarknaden i övrigt. Under framhållande av att det, om riksdagen icke har något att erinra häremot, bör ankomma på Kungl. Maj:t att vidtaga erforderliga åtgärder för att en dylik anpassning skall kunna ske föreslår chefen för civildepartementet sådan ändring av gällande sommararbetstidsbestämmelser inom statsförvaltningen, att lördagarna under april—september i regel kan bli tjänstefria. Riksdagen har ännu icke tagit ställning till detta förslag.

Mot bakgrunden av den fortsatta utvecklingen på arbetsmarknaden mot fria lördagar och under hänsynstagande till vad chefen för civildepartementet föreslagit i årets statsverksproposition har i departementspromemorian förordats, att perioden för lördagarnas jämställande med bankfridagar skall utvidgas till att avse hela sommarhalvåret, d. v. s. tiden april—september. Vid remissbehandlingen har i stort sett rätt enighet om att en sådan utvidgning är påkallad och lämplig. Flera remissorgan har emellertid ansett, att man nu bör ta steget fullt ut och likställa även vinterhalvårets lördagar med bankfridagar. Man har därvid särskilt pekat på den inom det enskilda näringslivet fortskridande utvecklingen mot fem dagars arbetsvecka under hela året.

För egen del vill jag tillstyrka, att lördagarna även under månaderna april och maj nu göres till bankfridagar. En sådan utvidgning synes innebära en naturlig och lämplig anpassning till det läge med avseende å arbetstidens förläggning, som numera inträtt inom såväl den offentliga som den privata

sektorn av arbetsmarknaden. Givetvis kan utvecklingen leda till att lördagarna under hela året i allmänhet blir arbetsfria. Jag anser emellertid tiden ännu icke vara mogen för en lagstiftning, varigenom årets samtliga lördagar jämställas med bankfridagar. I anslutning härtill vill jag upplysa att, enligt en inom Svenska arbetsgivareföreningen gjord undersökning avseende maj 1961, icke mer än ungefär 16 procent av tjänstemännen inom föreningens område hade femdagarsvecka året runt. Motsvarande procenttal var för arbetsledarna omkring 12. Någon särskild utredning om förekomsten av femdagarsvecka året runt för industriarbetare har icke gjorts av föreningen under de senaste åren. Enligt vad som uppgivits kan emellertid uppgiften beträffande arbetsledarna antagas ge ett ungefärligt mått på femdagarsveckans utbredning också för industriarbetarnas del.

Huruvida och i vilken omfattning banker och andra kreditinrättningar skall utnyttja den ökade möjligheten att hålla sina kontor stängda på sommarlördagarna, är — såsom också framhållits vid remissbehandlingen — frågor som får lösas vid överläggningar mellan arbetsmarknadens parter.

Som förordats i promemorian torde de erforderliga lagändringarna kunna verkställas genom att månaderna april och maj fogas till de i 72 § växellagen, 55 § checklagen, 5 § skuldebrevslagen och 2 § lagen om beräkning av lagstadgad tid angivna månader, under vilka lördagar skall vara likställda med allmän helgdag. Ändringarna i växel- och checklagarna möter icke hinder i de mellanfolkliga konventioner på området, till vilka Sverige anslutit sig.

Det vid remissbehandlingen framförda önskemålet om sådan ändring i 1 kap. 15 § rättegångsbalken, att uppehåll även i mindre vidlyftiga rättegångar kan göras under lördagar, förtjänar enligt min mening beaktande. Några större praktiska olägenheter torde likväl icke följa av den nuvarande ordningen. Såsom i promemorian framhållits synes någon ändring i vart fall icke vara påkallad i anslutning till den förevarande lagstiftningen, utan spörsmålet — som ej berör enbart de lördagar som nu föreslagits skola likställas med bankfridagar — torde få prövas i annat sammanhang och ur ett vidare perspektiv.

Den föreslagna lagstiftningen bör träda i kraft den 1 april 1962. Ett genomförande av lagstiftningen aktualiserar jämväl vissa författningsändringar i administrativ ordning. Sålunda bör övervägas jämkningar i gällande bestämmelser om arbets-, mottagnings- och expeditionstider vid domstolar och förvaltningsmyndigheter. Därvid bör tillses, att allmänhetens berättigade krav på betjäning icke eftersättes. Som angivits i promemorian synes även kungörelsen den 10 juli 1947 om tingsordningar m. m. och kungörelsen den 18 november 1932 angående inskrivningsdomare och inskrivningsdagar böra underkastas vissa ändringar.

I enlighet med vad i det föregående anförts har inom justitiedepartementet upprättats såsom bilaga till detta protokoll fogade förslag¹ till

¹ Förslagen, som är likalydande med de vid propositionen fogade lagförslagen, har här utelutits.

- 1) lag om ändrad lydelse av 72 § växellagen;
- 2) lag om ändrad lydelse av 55 § checklagen;
- 3) lag om ändrad lydelse av 2 § lagen den 30 maj 1930 (nr 173) om beräkning av lagstadgad tid; samt
- 4) lag om ändrad lydelse av 5 § lagen den 27 mars 1936 (nr 81) om skuldebrev.

Föredraganden hemställer, att lagrådets utlåtande över lagförslagen måtte för det i 87 § regeringsformen avsedda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:

Ulla Larsson

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 14 februari 1962.

N ä r v a r a n d e:

justitierådet **REGNER,**
regeringsrådet **JARNERUP,**
justitieråden **AF TROLLE,**
BOMGREN.

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag av protokoll över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 9 februari 1962, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättade förslag till 1) *lag om ändrad lydelse av 72 § växellagen*; 2) *lag om ändrad lydelse av 55 § checklagen*; 3) *lag om ändrad lydelse av 2 § lagen den 30 maj 1930 om beräkning av lagstadgad tid*; samt 4) *lag om ändrad lydelse av 5 § lagen den 27 mars 1936 om skuldebrev*.

Förslagen, som finnas bilagda detta protokoll, föredrogos inför lagrådet av hovrättsassessorn B. Rydin.

Lagrådet lämnade förslagen utan erinran.

Ur protokollet:
Birgitta Liljefors

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 16 februari 1962.

Närvarande:

Ministern för utrikes ärendena **UNDÉN**, statsråden **NILSSON**, **STRÄNG**, **LINDSTRÖM**, **LANGE**, **LINDHOLM**, **KLING**, **SKOGLUND**, **EDENMAN**, **JOHANSSON**, **AF GEIJERSTAM**, **HERMANSSON**, **HOLMQVIST**.

Efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter anmäler chefen för justitiedepartementet, statsrådet **Kling**, lagrådets den 14 februari 1962 avgivna utlåtande över de till lagrådet den 9 februari 1962 remitterade förslagen till

- 1) *lag om ändrad lydelse av 72 § växellagen;*
- 2) *lag om ändrad lydelse av 55 § checklagen;*
- 3) *lag om ändrad lydelse av 2 § lagen den 30 maj 1930 (nr 173) om beräkning av lagstadgad tid; samt*
- 4) *lag om ändrad lydelse av 5 § lagen den 27 mars 1936 (nr 81) om skuldebrev.*

Med förmälan att lagförslagen av lagrådet lämnats utan erinran hemställas föredraganden, att desamma måtte jämlikt 87 § regeringsformen genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Birgitta Liljefors